

5. Men våld af de høge fidsen,
En stilla lefnad fylla opp,
Förakta werlden och dess måsen,
I Gudi ha sitt enda hopp,
At segra öfwer lött och blod,
Ej spara modan när det gäller,
Det låter ej men tilfredsställer,
En själ af ägta ädelmod.

6. Sin ro i sina pligter smaka,
Och värdigt fylla up den lott,
Som värddad Mor och dygdig Måla
Man af Guds barmhertighets hand undfått,
Et sammet utan minsta fläck,
Som ej förvillas utaf flården,
Det låter ingen ting för werlden,
Men der gör döden ingen sträck.

GS 560

Trenne stycken. Röstsamman

W i s o r,

Den Första:

O! lifswa ort farväl, Du sam-
ling af alt nöje, &c.

Den Andra:

Min lefnad har ständigt bestått &c

Den Tredje:

Det låter lustigt til at lefwa &c

Ulla Tre Hanna Hungen under sin

Beständiga älskling.

~~Ulla Tre Hanna Hungen under sin~~

~~Beständiga älskling.~~

~~Ulla Tre Hanna Hungen under sin~~

~~Beständiga älskling.~~

~~Ulla Tre Hanna Hungen under sin~~

~~Beständiga älskling.~~

~~Ulla Tre Hanna Hungen under sin~~

~~Beständiga älskling.~~

~~Ulla Tre Hanna Hungen under sin~~

~~Beständiga älskling.~~

~~Ulla Tre Hanna Hungen under sin~~



D! Ljufwa ort farväl, Du samling af
alt nöje, Din hugkomst gör at jag be-
skört nu afsted tar! Tänk det mig svåra qväl!
Jag sakna måst det nöje, Som jag uti dit
Ljufwa stöte njutit har, O sälla stunder, I
gröna lunder, En Herde måste resa och sig
flynda fort, Dock skal min önskan bli, Att
åter snart få si Er ljufwa Parter blomstras
och en Herde-låt Skal åter föra lamben i
sin förra stråt.

2. Herdinnor Herdar all, Som här på
nejden mistas, Kom låt oss af vår sata Her-
de afsted ta, Kom låt oss med stort qwal
Beklaga hwad wi mista, En sådan prydnung
som oss stadigt nöje gaf, Välkommen åter
D! Herde säter, Din återkomst gjer våra
Parter et nytt lif; Dock fast det saknad gör
Att man all ro förstår Och Herde-Pipan hos
oss icke höres mer Går än man åter Er med
hugnad hos oss ser.

3. Åt min herdinna stön, Dig måste jag
nu lämna, Det afsted härdar mig än knif

i hjer.

i hjertet står, her hjælper ingen bøn; Jeg
kan det icke nævne, Hur jag är nutil modd,
som lustig vara plår; Min pipa tystnar,
Mitt bra lyfnar, Om ingen är som kan för-
hindra resan min. Åh, åh, jag måste fort,
Uppå en annan ort. Min ro är platt för-
störd, min glädje tager af Jag önskar snart
bli lagd uti den mörka graf.

Den Andra:

Min lefnad har ständigt besannat
Hvad undervärt Winguden gör.
Jag dricker, men sällan för annat,
En stingra et elakt humör.
Jag vil er min lefnad berätta,
Hvad plågor hvad nöjen jag haft,
Men först må vi sorgerna lätta,
I drusvornas muntrande fast.

2. En Morbroder gunstigt förklarar,
För arfwinge mig efter lag;
Jag tänkte hvad Gubben besparar,
Skal jag hafwa godt af en dag,
Han dödde men lagen de fränkte.
Jag gret, men i Vinet jag dränkte,
Mit lefvernes första förtret.

3. Jag sedan min lycka försökte,
På drans besvärsliga ban,
Jag mig uti förmalet frökte,
Och sprang Chayaba ikring stan.
Hans Nåd tåls sitt förord mig skänka,
Hans Nåd mig låste och låg.
Jag swor, men at harmen få dränka,
Jag mig på en Källare smög.

4. Sen wille jag Skaldekonst pröfa,
Och wistas i Sångens lags lag:

Den

Men

Men tankarne saknade styrka,
 Och uttrycken feltes behag.
 Min smak öfver alt man fördomde,
 Kritiken förtryckte min sång,
 Jag swor men i harmen jag tömde,
 Wäl hundra glas på en gång.

5. Jag sen til en skönhet mig wänne,
 Swad wädelig utwäg jag tog.
 Hon hundra hjertan wäl tänne,
 Och lika så många bedrog.
 I ögonen ömheten blänkte,
 Men smeket bebodde des harm.
 Jag gret men i winet jag dränkte,
 Den sårade kärlekens harm.

6. Så wet då förljusande flicka,
 Mitt lugn du ej mera förstår.
 Så länge man älskar at dricka,
 Man aldrig af kärleken dör.
 Ej mer skal din hårdhet mig lära,
 At störta mig sjelf i min graf;
 Ej melankolien skal förtära,
 I förtid min lefnads-tråd af.

Den Tredje:

Det låter lustigt til at lefwa,
 I wållust; pragt och öfwerdåd,
 Sig in i werldens nöjen wåfwa,
 På ödets gunst och lyckans nåd,

Bril.

Brillera utaf falska sten,
 Görndjd at blott begären swalkas,
 Det låter bra, men döden nalkas,
 Och gör en sträff i marga och ben.

2. Det låter stolt til äran flifwa,
 På tusend andra mänskors fall,
 Sitt namn i Tidebokren skrifwa,
 At ryktet gifwer återfall,
 Med Wapnebrak, Minister smek,
 Blott råfna anor och bedrifter,
 Det låter men de dödas grifter,
 Ödr Hjelten som et lif så blef.

3. Det låter stort at lärder wara,
 At kunna tala alla språk,
 På alla Högmålsaker swara,
 At kunna råfna alla bråk,
 I alla saker gifwa ljus,
 Och bladdra i de gamlas lappar,
 Det låter men när döden flappar,
 Står Philosophen helt konfus.

4. Det låter wäl at sågring pralar
 At wara wacker som en dag,
 At plåcka hjertan lifsom nålar
 Och fånga Språttars wälbehag,
 Man konstn på Naturen strör,
 Men wårt och hy, med granlåt sminkar,
 Det låter, men när döden winkar,
 Förwandlas hy och rosen dör.

5. Men